

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2071/2022
04.05.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Александар Стојиљковић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ са седиштем у Београду, кога заступа пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1961/21 од 05.10.2021. године, у седници одржаној 04.05.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1961/21 од 05.10.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против решења пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1961/21 од 05.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 3251/17 од 02.03.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда за поступање у овој правној ствари истакнут од стране туженог. Ставовима другим и четвртим изреке, утврђено је да су ништави и да не производе правно дејство Записници са усмене расправе за споразумно одређивање накнаде за експроприсано земљиште Града Врања, Градска управа, Секретаријат за урбанизам и имовинско-правне послове са Споразумима о накнади, све ближе наведено у овим ставовима изреке, јер су у супротности са принудним прописима и јавним поретком. Ставовима трећим и петим изреке, тужени је обавезан да тужиоцима на име разлике између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за грађевинско земљиште изван грађевинског подручја, по Записницима са усмене расправе за споразумно одређивање накнаде за експроприсано земљиште Града Врања, Градска управа, Секретаријат за урбанизам и имовинско-правне послове са Споразумима о накнади (ближе наведено у овим ставовима изреке) исплати од по 533.274,10 динара за катастарске парцеле на којима су тужиоци сувласници, све ближе одређеним у овим ставовима изреке, са законском затезном каматом од 02.03.2021. године као дана пресуђења до исплате, док је одбијен тужбени захтев којим су тужиоци тражили законску затезну камату на досуђене износе од 10.09.2018. године до 01.03.2021. године. Ставом шестим изреке, тужени је обавезан да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка од 267.094,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1961/21 од 05.10.2021. године, одбијена је као неоснована жалба жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, другом, обавезујућем делу става трећег, ставу четвртном, обавезујућем делу става петог и ставу шестом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију туженог, не захтевајући накнаду за трошкове њеног састава.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, Врховни касациони суд налази да не постоје разлози предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20) за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Побијаном правноснажном пресудом утврђено је да су ништави Записници са усмене расправе за споразумно одређивање накнаде за експроприсано земљиште Града Врања, Градска управа, Секретаријат за урбанизам и имовинско-правне послове са Споразумима о накнади, ближе наведено у изреци првостепене пресуде, који су тужиоци закључили са туженим и обавезан је тужени да им исплати разлику између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до висине припадајуће накнаде утврђене према тржишној цени за преузето градско грађевинско земљиште на основу налаза и мишљења судског вештака грађевинске струке. Ово због тога што је предметно земљиште, иако се у време експропријације и закључења споразума о висини накнаде у катастру непокретности водило као пољопривредно земљиште, већ имало статус градског грађевинског земљишта у 4. Грађевинској зони према важећем Просторном плану Града Врања усвојеног 03.06.2011. године, а експроприсано је ради изградње деонице аутопута Е-75 Београд-Ниш-граница са Републиком Македонијом.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни касациони суд је оценио да је побијана пресуда у складу са праксом и правним схватањем израженим у одлукама Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоветним тужбеним захтевима, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, у ситуацији када је планским документом (у конкретном случају то је Просторни план Града Врања) извршена промена намене из пољопривредног у грађевинско земљиште, а ова промена није евидентирана у катастру непокретности (чланови 83. став 2. и 88. Закона о планирању и изградњи). Ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке овог суда и нижестепених судова, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке, применим одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправим споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђивања ништавости и стицања без основа поднета је 15.12.2012. године, а поднеском од 29.12.2020. године тужба је преиначена повећањем захтева. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде цени се у односу на сваког тужиоца појединачно. С обзиром да они нису јединствени и нужни супарничари, у смислу члана 210. ЗПП, побијана вредност спора у односу на тужиоце је по 533.274,10 динара. Ови појединачни износи, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представљају динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на неновчано и новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да је ревизија туженог недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић